

Сандъка, клекнала, тя мълкомъ тършува
 Ей нѣщо подигна къмъ страшни уста,
 Па почна слѣлъ малко да скача, танцува
 Да пада да става, да пѣе въ нощта.

Наскачаха мигомъ жѣтваритѣ сънни,
 Но плахо сгушѣха се всичкитѣ пакъ,
 Очи разтворили тѣ гледатъ безмълвни
 Вампира какъ скача срѣдъ нощния мракъ.

Какъ снопи събаря, какъ грозно се хили,
 Какъ стрѣлва ги често съ червени очи...
 А кръста му змии сж страшни обвили,
 Гласътъ му ужасно страхотно ечи..

Усмихна се слънцето, всички станаха,
 Треперейки още отъ нощний вампиръ.
 И вкупомъ тѣ къмто чардака трѣгнаха,
 Дѣ „той“ въ полунощъ на ужасенъ бѣ пиръ.

Стигнаха, но скоро екнаха полята
 Отъ смѣхъ, та съсѣди очудиха чакъ:
 Прострѣнъ бѣ прѣдъ тѣхъ съсъ бутилка въ ржката
 „Водаря“, пиянъ като нѣкой казакъ.

Б 17

Мечти.

Вървимъ полека ние, бродягитѣ печални:
 Азъ — блѣдний Санчо Пансо, той — гладний Довъ
 Ких тѣ,

Рѣшавайки задружно изъ улицатѣ кални
 Въпроси твърдѣ важни изъ днешния животъ.